

Quæ mala damnatis, quæ sint bona parta beatis.
 Quantum gaudebunt quos gaudia summa replebunt;
 Quos illustrabit, quos semper lætificabit
 Visio sancta Dei, splendorque suæ faciei.
 Talia quærenti venient nova gaudia menti,
 Cum studio tali dulcedine spirituali
 Mens tua pascetur, si jugiter hæc meditetur.

Hoc studium mentes Domino facit esse placentes.
 Cura terrenas magnos cruciamine plenas
 Funditus expellit, vitiorum germina vellit.
 Sic æternorum mens tactas timore dolorum,
 Deserit errorem, mundique repellit amorem.
 Postea summorum flagrescit amore bonorum.
 Confert tale bonum Domini mirabile donum.
 Nam cum mutatur mala mens, Deus hoc operatur.
 Virtutum munus præstare potest Deus unus,
 Qui sic servorum docet intus corda suorum,
 Qui bona sectantur, vel dicunt, vel meditantur.
 Sic Dominus mores illos levat ad meliores,
 Quos exsurgentes videt auxiliumque petentes.
 Ergo fide pura Christo te subdere cura,
 Auxilio cujus fugies mala temporis hujus.
 Atria sunt cœli vero patefacta fideli.
 Semper ibi vives divino munere dives,
 Si vis sincere Christi præcepta tenere :
 Christo junguntur sua qui præcepta sequuntur.
 Nam decus æternum datur his regnumque supernum,
 Gloria cœlestis paradisi debita festis
 Hos faciet lætos, et pax æterna quietos.
 Jam delectaris qui talia præmeditaris :
 Ista libens audis, et ad hæc pia gaudia plaudis
 Ne tamen ignores per magnos ista labores
 Sanctius acquiri, nec fortuito reperiri.

§§ Sed quamvis gratis tribuat Deus ista beatis;
 Nemo tamen segnis vitæ fert dona perennis,
 Ni melior factus proprios contempserit actus.
 Quem facit his dignum Dominus, vult esse benignum,
 Promptum, ferventem, sed non hæc vana sequen-

Ad regnum cœli non tendit mente fideli

A Insipiens et hebes : sed tu bene credere debet
 Christo dicenti : Rapiunt illud violenti.
 Scilicet austeri; sed distinguendo severi :
 Mollia spernentes et carnis vim facientes,
 Semper et intenti Domino parere volenti.
 Res est nota satis, nec habet quidquam novitatis :
 Spiritus inde perit, corpus si dulcia quærit.
 Et dum vexatur caro, spiritus alleviatur :
 Cumque relaxatur, mortaliter ille gravatur.

Omne quod ostendo, potes ipse videre regendo.
 Indice Scriptura poteris cognoscere plura,
 Vitam quærenti dat iter sacra lectio menti.
 Accipe scriptorum super hæc monumenta meorum :
 Quæ tibi monstravi, quæ dulciter insinnavi,
 Non ea corde gravi videas, sed mente suavi.

B Quidquid enim scripsi, multum tibi proderit ipsum,
 Si via virtutis delectat iterque salutis.
 Nam Rex cœlestis, quem nil latet, est mihi testis,
 Nil tibi narravi, nisi quod prodesse putavi.
 Nec ratio veri debet tibi dura videri :
 Namque per angustum tibi dixi currere justum;
 Sic probus ascendi, dum semper ad ardua tendit :
 Hunc facies cursum si vis ascendere sursum.

Fortassis puero tibi frustra mittere quæro
 Istum sermonem, quia non capis hanc rationem.
 Sed Pater immensus perfectos det tibi sensus
 Roboret ætatem, tribuat simul et probitatem.
 Filius ipse Dei spes nostræ progeniei,

C Auctor honestatis, fons perpetuæ bonitatis,
 Virtutum flores et honestos det tibi mores.
 Spiritus amborum qui tangit corda suorum,
 Et sine verborum sonitu fit doctor eorum.
 Ipse tuam mentem regat, et faciat sapientem,
 Recte credentem, monitusque bonos retinentem :
 Ut bene vivendo mandataque sancta sequendo,
 Lætitiâ veræ lucis merearis habere.
 Quæ tenebras nescit, nimioque decore nitescit,
 Et cuicumque datur, sine fine beatificatur.
 Hoc tibi det munus qui regnat Trinus et Unus.

Amen.

RHYTHMUS DE CONTEMPTU MUNDI.

O miranda vanitas! o divitiarum
 Amor lamentabilis! o virus amarum!
 Cur tot viros inficis, faciendo charum,
 Quod pertransit citius quam flamma stuparum?
 Homo miser, cogita; mors omnes compescit,
 Quis est ab initio, qui morti non cessit?
 Quando moriturus est, omnis homo nescit :
 Illic qui vivit hodie, cras forte putrescit.

Qui de morte cogitat, miror quod lætatur;
 Cum sic genus hominum morti deputatur,
 Quo post mortem transeat homo, nesciatur.
 Unde quidam sapiens ita de se fatur :

D Dum de morte cogito, contristor et ploro,
 Verum est quod moriar, et tempus ignoro,
 Ultimum quod nescio, cui jungar choro :
 Ut cum sanctis merear jungi, Deum oro.

Cur mundus militat sub vana gloria?
 Cujus prosperitas est transitoria :
 Tam cito labitur ejus potentia,
 Quam vasa figuli, quæ sunt fragilia.

Plus fide litteris, scriptis in glacie,
 Quam mundi miseri vanæ fallaciæ :
 Fallax in præmiis, virtutis specie,
 Qui nunquam habuit tempus fiducia.

Credendum magis est viris veracibus
Quam mundi miseris prosperitatibus :
Falsis in somniis, et vanitatibus,
Falsis in studiis, et voluptatibus.

897 Dic, ubi Salomon, olim tam nobilis?
Vel ubi Samson est, dux invincibilis?
Vel pulcher Absalon, vultu mirabilis?
Vel dulcis Jonathas, multum amabilis?
Quo Cæsar abiit, celsus imperio?
Vel Dives splendidus, totus in prandio
Dic, ubi Tullius, clarus eloquio?
Vel Aristoteles, summus ingenio?
Tot clari proceres, tot retro spatia,
Tot ora præsulorum, tot regna fortia,
Tot mundi principes, tanta potentia,
In ictu oculi elauduntur omnia.

A Quam breve festum est, hæc mundi gloria!
Ut umbra hominis, sunt ejus gaudia,
Quæ semper subtrahunt æterna præmia,
Et ducunt homines ad dura devia.
O esca vermium! o massa pulveris!
O roris vanitas, cur sic extolleris?
Ignorans penitus, utrum cras vixeris.
Fac bonum omnibus, quamdiu poteris.
Hæc carnis gloria, quæ magni penditur.
Sacri in Litteris flos feni dicitur :
Ut leve folium, quod vento rapitur,
Sic vita hominis luci subtrahitur.
Nil tuum dixeris, quod potes perdere ;
Quod mundus tribuit, intendit rapere.
B Superna cogita, cor sit in æthere :
Felix qui potuit mundum contemnere.

IDEM BERNARDUS.

Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
Cur vitæ viam deseris,
Et tendis ad supplicia?
Saluti præfers otia,
Et pretiosis vilia.
Nec metu pœnæ flecteris,
Nec spe salutis traheris!
Ut summa quæras gaudia.
Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
Quid valet mundi gloria,
Vide, quam sic amplecteris?
Multa vides indicia
Quod scienter deciperis :
Mundum qui fugit sequeris,
Et cum labente laboris
Sequendo transitoria.
Sic bona permanentia
Sub aure surda præteris.
Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
Certe, non excusaberis
Dissimulando talia.
Nam si sic subterfugeris,
Post restat conscientia,
Quæ non tacet latentia :
Et divina judicia
Declinare non poteris;
Sed si convictus fueris,
Patet mortis sententia.
Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
Non confidas de venia
Si sero pœnitueris.
Dies est peremptoria ;
Quam nisi tu prævenieris
Fructu condigni operis,
Et reatum purgaveris,

Erit tibi miseria
Absque misericordia,
In æternum cum miseris.
Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
Ergo, vide, cum veneris
In Judicis præsentia,
Qui tibi, prout egeris,
Reddet ipse stipendia :
Ne gloriosa patria
Tua te privent vitia.
Nam si mundus occurreris.
Cum justis sociaberis
In æterna lætitia.
Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
O Christi longanimitas
Et longa expectatio!
O mira Christi bonitas,
O quanta miseratio!
O cordis induratio
Et mortis festinatio!
Quid differs? cur non cogitas,
Homo, quæ vitæ brevitatis?
Cernat hoc meditatio,
Quid nos primo fuerimus.
O vanitatum vanitas,
Curarum occupatio!
O, cur ambitur dignitas?
Cur opum cumulatio?
Quo tendit congregatio?
Aut quid valet cupiditas?
Est in sepulcro fœditas,
Et extra dealbatio.
Cernat hoc meditatio,
Quid nos primo fuerimus
O quæ mortis acerbitas!
Et quanta trepidatio!
Cum jam cogit mortalitas,

Ut fiat separatio.
Quid prodest delectatio?
Quid festiva jucunditas?
Quid nunc pro vita flagitas?
O sera recordatio!
Cernat hoc meditatio,
Quid nos primo fuerimus.
O servitus, quid cogitas,
Apparens in judicio?
O arguens crudelitas
Hostis, et accusatio!
O dolor et confusio!
O horror, o obscuritas!
O pœnarum æternitas,
Et ignis conflagratio!
Cernat hoc meditatio,
Quid nos primo fuerimus.
O homo, cur nos festinas
Ut detur tibi mansio,
Qua felix immortalitas,
Et nulla trepidatio :
Sed perpes exsultatio,
Et sanctorum societas,
Ac permanet felicitas
Et læta Dei visio?
Cernat hoc meditatio,
Quid nos primo fuerimus.
Cum sit omnis homo fenum,
Et post fenum fiat cœnum,
Ut quid, homo, extolleris?
Cerne quid es, et quid eris,
Modo flos es, et verteris
In favillam cineris.
Per ætatum incrementa,
Imo magis detrimenta,
Ad non esse traheris.
Velut umbra, cum declinat
Vita surgit, et festinat;
Claudit meta funeria.